

**JAK NEMÍT
NA PIKNIKU O JEDEN
SENDVIČ MÍŇ**

HANA PARKÁNOVÁ-WHITTON

Mladá fronta

MLADÁ FRONTA

**JAK NEMÍT
NA PIKNIKU O JEDEN
SENDVIČ MÍŇ**

HANA PARKÁNOVÁ-WHITTON

**JAK NEMÍT
NA PIKNIKU O JEDEN
SENDVIČ MÍŇ**

HANA PARKÁNOVÁ-WHITTON

Mladá fronta

Copyright © Hana Whitton, 2016

KAPITOLA PRVNÍ

NÁVRATY DO DVOU DOMOVŮ

Zastavila jsem se ještě jednou, naposledy, uprostřed vánočně vyzdobeného pražského Staroměstského náměstí.

Týnský chrám tonul ve svátečním osvětlení a nalevo, na malém travnatém ostrůvku naproti kostelu sv. Mikuláše, dul neónový anděl v nadživotní velikosti do útlé trouby. Kousek za ním se choulila schránka na dopisy určené Ježíškovi. Veselé vyvolávání prodavačů z malebných stánků po chvíli přerušilo velebné vyzvánění ohlašující dlouho očekávaný začátek staroměstského orloje.

Třeba se mi to jen zdá, blesklo mi nakrátko hlavou. Třeba se probudím a budu zase v Kingstonu, kam jsem se z Prahy před léty odstěhovala za svým anglickým manželem Williamem. Zpočátku jsem své dva domovy, ten anglický v malé vsi Kingston kousek od Oxfordu a ten český v Praze, zdárně oddělovala, ale s uplývajícím časem se ta hranice mezi nimi vytrácela. Který z nich mi byl teď bližší? Oba, tak zněla pravdivá odpověď na tuhle těžkou otázku. A po pravdě musím přiznat, že to je docela příjemný pocit mít dvě místa, kde člověk takříkajíc zapustil nastálo kořeny.

„Trdelník! Nejlepší trdelník v Praze!“ zvolal kousek ode mne nějaký hrdý prodavač a zaplašil podobné filozofické úvahy. Vzpomněla jsem si totiž, jak synci mé kamarádky zaměnili v tomto pro ně nezvyklém slůvku „t“ za „p“ a jak se jim pak zaskočení rodiče pokoušeli zoufale vymluvit ten nechtěný vulgarismus. Tiše jsem se pro sebe zasmála a rychle zamířila do hotelu, abych si sbalila věci.

Zítřka jsem se totiž vracela ze svého pražského domova do Kingstonu.

Letadlo zakroužilo nad Prahou a město se mi rychle ztrácelo v kalném zimním příšeří, v němž jen matně zářící body pouličního osvětlení, rozpité mezi vločkami sněhu, naznačovaly, kudy se táhne silnice. Srdce se mi jako pokaždé sevřelo smutkem, i když jsem nyní, s odstupem času, věděla, že všechny ty rázné změny, k nimž jsem se před léty odhodlala, byly jen k dobrému, ba lepšímu. V laskavém Williamovi jsem našla skutečně spřízněnou duši, soulmate, jak se v Británii říká.

Pokusila jsem se proto rychle zabrat do výkladu bezpečnostních pokynů a snažila se přitom neusnout, ale ten marný boj jsem posléze musela prohrát, protože mne probudilo náhlé trhnutí, to když letadlo přistálo na bristolském letišti.

Vykoukla jsem zvědavě okénkem ven, i když ta zvědavost byla zbytečná – venku skutečně přšelo. Ne, anglicky tam lilo jako z konve.

William na mne čekal v nevelké, ale příjemně útulné příletové hale. Rozběhl se ke mně, sotva mne zahlédl.

„Vítej doma!“ zvolal a popadl mne do náruče, a moje stesky byly rázem zapomenuty. „Auto se mi podařilo zapar-

kovat kousek od vchodu,“ hlásil a vyprostil z letištního vozíku moje zavazadlo.

Kufr na kolečkách za ním poslušně poskakoval po asfaltovém chodníku lesklém deštěm jako dobře vycvičený psík, který je rád, že zase vidí svého pána. Napadlo mne, zda jsme si ten vozík na zavazadla přece jen neměli ponechat, ale to už jsem v dálce zahlédla naše picasso. Šikovní parkování, to byla výhoda bristolského letiště, které naštěstí dosud nedosáhlo obřích rozměrů těch londýnských, i když k tomu zdárně špělo. Cestičku vedoucí k nedalekému parkovišti lemovaly vzorně sestříhané a hlavně pořád svěže zelené keře, na jejichž tuhých listech se dešťové kapky třpytily jako titěrné, nedbale poházené démanty.

„To je úžasné, jak je tu všechno zelené,“ nezdržela jsem se jako pokaždé při návratu do Anglie už tradiční poznámky. „V Praze právě začalo sněžit.“

„Bylo by to hezké mít Vánoce na sněhu,“ poznamenal toužebně William. „A jak bylo v Praze?“

Vrhla jsem na něj zkoumavý pohled, neboť jsem z tónu jeho hlasu okamžitě poznala, že se ptá jen ze slušnosti a dychtí mi sdělit nějakou strhující kingstonskou novinku.

Kingston mohl být pouhá nevelká vesnice, která se jen o něco rozrostla sloučením dvou sousedních vísek, a místo to bylo jistě tradičně staromilské, to však neznamenal, že se tu neděly věci. Pod konzervativním povrchem Kingstonu, jehož sladce kýčovitý barvotisk by byl jistě ozdobou nejednoho počestného viktoriánského salonu, občas bublaly nevidané vášně.

„A co u nás, v Kingstonu? Doufám, že se Rusty se Speedym chovali jaksepatří!“ zeptala jsem se, když jsem Willia-

movi v rychlosti vylíčila své pražské předvánoční zážitky poté, co jsme se usadili v autě a vydali se na cestu.

Rusty, kterému se dostalo přezdívky „Zrezivělý železnák“ pro povětšinou nerudné chování, a Speedy, tedy volně přeloženo „Namydlený blesk“, ironická narážka na jeho pomalost, byli naši sousedé. Tito svobodní bratři, které William s laskavostí sobě vlastní označoval eufemisticky jako excentriky, byli schopni nepředstavitelných věcí a dovedli svému okolí pořádně znepříjemnit život. Měli prohozený denní a noční režim, pospávali přes den a čilý ruch u nich propukal, tedy pokud si přivstali, tak kolem páté odpoledne.

„S těmi se člověk nikdy nenudí, však to znáš! Ale pár novinek v Kingstonu máme. A to stačí, abys jen na pár dní odjela!“ spustil potěšeně William.

„Tak se nenech prosit a povídej!“ zasmála jsem se.

„Vzpomínáš, jak jsme se před tvým odjezdem vsadili, že ten nový dům naproti Lardově zelinářské farmě, ten u hlavní silnice, letos určitě nestihnou prodat?“ zeptal se William a v hlase mu zněla dychtivost.

„Cha!“ vyrazila jsem ze sebe posupně. „Netvrď mi, že se jim to podařilo!“

V případě nového domu, který vystavěli na rohu naší ulice s Hlavní třídou, honosným to názvem pro úzkou silničku protínající Kingston a vedoucí do městečka Faringdon, jsem si byla stoprocentně jistá, že tu sázku s Williamem určitě vyhraju. Dům za takové peníze a v době tak krátké nikdo prodat prostě nemohl.

Novostavba nebyla zrovna přemrštěně velká, zato o ceně, kterou za ni stavitel požadoval, se to tvrdit nedalo. Pár zájemců se u nás v Kingstonu sice už vystříдалo, ale z koupě

vždy nakonec sešlo, podle mě hlavně kvůli té vysoké ceně. A možná také i pro poměrnou odlehlost Kingstonu, který spojoval s okolním světem pouze párkrát do týdne autobus s poetickým názvem Country Ivy, tedy Venkovský břechtan. Naše vesnice neměla ani obchod, ani útulnou hospůdku, o veřejném osvětlení nemluvě. Společenský život tu rovněž zrovna přehnaně netepal, tedy nepočítáme-li zahradní slavnosti fête, v létě zpřístupněné zahrady, vánoční hry a koncerty v našem kostele sv. Margaret či oslavy dožíněk tamtéž. To jistě na prodejnosti té nákladné nemovitosti nepřidalo.

Chovala jsem také silné podezření, že se o nezdar prodeje zasadili svým způsobem i místní, zejména pak naši sousedé Rusty se Speedym, muži konzervativně tradičního založení, a tím pádem zapálení odpůrci jakýchkoli změn, nedej bože novot, mezi něž jistě šmahem zařadili případné nové přistěhovalce.

Před nějakým časem jsem totiž načapala Speedyho, jenž zrovna oslnivou vyjadřovací schopností nevyňikal, jak s ohnivou rétorickou obratností, za niž by se nemusel stydět ani Démostenés, barvitě líčí jednomu ze zájemců záporné stránky života v Kingstonu.

„... a měl byste to tady vidět v zimě, pane. Všechno zapadá, cesty neprůjezdné, vesnice odříznutá od světa, a taky skoro pořád bez proudu.“ Ne že by v Kingstonu nebyly ty zmiňované výpadky proudu, ale šlo o ojedinělý a vzápětí napravený úkaz. A sníh za celá ta léta, co jsme tu žili, napadl asi dvakrát.

Ve skrytu duše si myslím, že těm zájemcům o novou nemovitost stačil jediný pohled na excentrické sousedy Rustyho, v každém počasí navlečeného do tlustého svetru s jeleny pádícími mu přes mohutné břicho a s kulichem s otřepanou

bambulí vraženým hluboko do čela, a Speedyho, který zase nedal ránu bez pruhovaného trika sahajícího mu až po kolena, aby si pobyt v odlehlém Kingstonu rozmysleli.

„Neměla ses se mnou tak hazardně vsázet, já ti to říkal!“ upozornil mě se smíchem William. „Ten dům se totiž skutečně prodal.“

„No to mě podrž! A kdo ho koupil?“ užasla jsem.

„Je to taková ta typická městská dvojice, co se rozhodla vyměnit hektický život v metropoli za poklid tiché vísky,“ informoval mě. „Tedy takhle mi to alespoň sdělila Muriel.“

Naši sousedce Muriel mohlo být přes osmdesát, ale to jí na čilosti a chuti do života ani v nejmenším neubralo. Byla to štíhlá a elegantní osůbka s odbarvenými vlasy pečlivě upravenými do tuhé trvalé, na příjemné tváři vždy nevťiravý make-up. Od rána do večera se nezastavila. Dosud pracovala, i když jen na částečný úvazek. Čas od času vedla farmáři Stephensonovi účetnictví anebo vypomáhala s administrativní agendou v nějaké menší místní firmě. A ona jediná dokázala rovněž vnést jakýstakýs řád do chaosu v lejtrech našeho roztržitého vikáře Cuthbertha. Do práce dojížděla na kole, jehož barvy měnila podle nálady, módy či ročních období. Lenivost Speedyho a Rustyho ji pobuřovala, takže se nezřídka uchýlila k výchovným kázáním na adresu „těch chlapců“, které skutečně znávala od dětství.

„Tedy nerada bych brala těm novým iluze, a už vůbec bych nechtěla, aby to znělo jako Rustyho nebo Speedyho sýčkování, ale myslím, že Kingston mívá občas do té tiché vísky hodně daleko,“ poznamenala jsem.

„Jsem téhož názoru. Však uvidíme. On je prý něco velkého v City,“ prozradil mi William. Výraz „něco velkého

v City“ měl původ v kingstonském slovníku a nedal se mu upřít jistý téměř opovržlivě ironický nádech. Označoval muže ze zámožných rodin, které se v nedávné době přistěhovaly do okolních vesnic. Mnozí z těchto živitelů pracovali v londýnském finančním centru City. Tito lidé mohli být sice bohatí penězi, ale času se jim nedostávalo. Kolem páté ráno obvykle prořálo hluboké kingstonské ticho nevtíravé předení motorů jejich exkluzivních, nákladných vozidel, to jak mířili za prací do Londýna. Na ztemnělém stropě naší ložnice pak skrz zatažené závěsy zatančil světelný kužel reflektorů, přeběhl po něm spěšně, aby se pak Kingston znovu ponořil do nerušeného předjitřního poklidu. Dotyční manažeři či byznysmeni se potom vracívali až pozdě, obvykle za tmy, nejen proto, že byli tak zoufale pracovní vyčerpání, ale protože většinou uvízli v dopravní špičce a strávili valnou část podvečera popojížděním v koloně po věčně ucpané A420.

Proč to nepřiznat, někdy se i mně zastesklo po těch časných ránech, kdy jsem spěchávala do práce, po tom příjemném napětí v očekávání nadcházejícího dne. Avšak můj život v Kingstonu měl nyní jiný rytmus a vzato kolem a kolem, o rušné, hektické dny v něm nouze rovněž nebyla.

„A co jeho paní?“ obrátila jsem se s další otázkou na Williama.

„Prý pracuje někde v úřadě,“ pronesl neurčitě. „Ale Muriel ti o tom jistě řekne víc,“ přenesl pak rychle zodpovědnost na naši zvědavou sousedku. William byl prostě gentleman a dámy zásadně nehodnotil, natožpak aby je kritizoval. Muriel, která vydala za několik posledních čísel našeho časopisu Kingstonský herald, podobné zábrany neměla, a tak

mě jistě při první příležitosti zásobí nejžhavějšími novinkami o nových obyvatelích.

„Aha,“ odpověděla jsem tedy pouze.

To už jsme projížděli kolem Faringdonu, půvabného historického tržního městečka, z něhož to bylo do Kingstonu co by kamenem dohodil. V inkoustově tmavomodrém soumraku, který se začal zvolna snášet, se rýsovala poněkud nesusoudá věž faringdonského kostela, ustřelená dělostřeleckou palbou za občanské války v 17. století. Místní to nechali tak, protože tradice je jednou tradice. Kousek od ní se tyčila k nebesům věž letohrádku Folly, který kdysi nechal vystavět excentrik lord Faringdon. Zdejší radní, věrni tomuto excentrickému odkazu, ho podsvítili jedovatou neónovou zelení, takže připomínal vesmírnou loď připravenou ke startu.

Silnice se pak stočila do hustého listnatého lesíku před Kingstonem a William se užuž chystal odbočit do naší vesnice, ale pak zpomalil a opatrně se mne zeptal: „Vidíš to, co vidím já?“

Vrhla jsem rychlý, krátký pohled do zpětného zrcátka. Za námi jela po silnici postel. Byla opatřená vším, co se na pohodlné lůžko sluší a patří – nočním stolem s rozsvícenou lampičkou, na jejímž stínítku vesele pohlávaly dlouhé ozdobné trásně. Duvet, objemná příkrývka, se nadouvala ve větru, jak ta věc svištěla po silnici.

„Musím mít z únavy nějaké vidiny,“ připustila jsem nerada. „Zdá se mi totiž, že za námi jede velká postel s nočním stolem a rozsvícenou lampičkou.“

William se dal do úlevného smíchu. „To mně taky! Já měl za to, že se to zdá jenom mně. Ale neboj,“ natáhl se a popleskal mě krátce konejšivě po ruce, aniž by přitom od-

trhl oči od silnice. „Tohle bude určitě vozidlo, které jede ze soutěže o nejkurióznější dopravní prostředek.“

A s tím William zpomalil a nechal ten bizarní automobil předjet, abychom si ho mohli lépe prohlédnout.

Povoz byl otevřený a řidič, na hlavě koženou helmu a na očích motocyklistické brýle, nám majestátně pokynul rukou v kožené rukavici až po loket zprostředka té postele na kolečkách.

„Bože dobrý!“ rozesmála jsem se. „Tohle může člověk vidět skutečně jenom tady!“ Bylo mi jasné, že jsem se definitivně vrátila do svého anglického domova, kde se konaly soutěže v běhu s pánví s palačinkami či v pojídání kopřiv a koulení syra. Podobné úkazy mne nyní už tolik nevyváděly z míry, ale v prvních měsících v Kingstonu pro mne představovaly značný šok.

Konečně jsme odbočili na úzkou silničku vedoucí ke Kingstonu. Světla našeho auta krátce olízla louku, dosud svěže zelenou, na níž se popásávaly ovce spolu s kozami. Občas jsme se s Williamem dohadovali, zda tohle uspořádání nemá nějaký hlubší význam, neboť společné stádečko ovcí a koz se tu jen tak nevidělo.

„Jednou, v Soudný den, budou odděleny národy stejně jako ovce od koz,“ citoval mi jednou William biblický text. A mně připadal tenhle výběh v současnosti téměř symbolický.

Projeli jsme pak pod mohutnými duby lemujícími cestu, jejichž koruny připomínaly obrovské deštníky, a nechali ohradu za sebou.

A to už jsme konečně zahlédli první světla Kingstonu.

Svítilo se kupodivu i v naší village hall, což je něco jako místní miniaturní radnice.

„Dneska se tam koná nějaká schůze,“ sdělil mi William. Obvykle jsme se jich zúčastňovali, abychom takříkajíc drželi prst na tepu doby. „Myslím ale, že se tentokrát neprobírá nic převratně důležitého. Půjde jistě o vánoční výzdobu našeho kostela a koncert tamtéž.“

„Musím se hned zítra zastavit u Muriel, abych zjistila co a jak. Tedy tím myslím nejen to, abych se jí vyptala na ty nové, ale hlavně abych vyzvěděla, kdy máme službu při vánoční výzdobě kostela.“

„To bys měla,“ přikývl William.

Dostat se do úzkého kroužku vyvolených, kteří se mohou podílet na výzdobě a úklidu kostela, to byla výsada, jíž se netěšil jen tak někdo. Byla odepřena i nejednomu ze starousedlíků.

Obvykle jsme výzdobu zvládly s Muriel samy, jen někdy se k nám připojil Michael, pokud ještě žil. Michael, to byla taková dobrá duše naší vesnice a pilíř kingstonského společenství. Nebyť jeho štědrého odkazu v poslední vůli, přišli jsme asi o všemi milované kingstonské zahrádky, které chtěl majitel rozprodat na stavební parcely. Nezachránila by je tehdy ani hektická výdělečná činnost, jíž jsme si my, Kingstonští, chtěli na koupi pozemku sami vydělat.

Někdy, to když Muriel nemohla, spadla ta úklidová a dekoráčnická povinnost pouze na mne, a já se ocitla v kostele sama. Nebyla to vůbec špatná zkušenost. Ticho, které vyplňovalo klenbu tohoto kostelíka ze 13. století, se zdálo jaksi velebnější než to obyčejné, světské, a dokázalo člověku naplnit duši sladkým, harmonickým poklidem. Tady jako bych se rovněž stala součástí dějinných událostí – jedna z pamětních kamenných desek tu připomínala bitvu u Agincourtu v roce 1415, jinou

zase věnovali někdy v 16. století věrní farníci svému duchovnímu. Z úzkých gotických oken pak vedl výhled na základy bývalého kingstonského hradu, z něhož teď zbyly pouhé obrysy, rýsující se v udržovaném trávníku. Kdysi, v době vrcholné slávy tohoto vznešeného sídla, zde žila matka anglického krále Jindřicha V., který sem také rád a často zavítal.

To už jsme míjeli zelinářskou farmu Billa Larda, kde jako obvykle panoval neutuchající ruch. Rozlehlý dvůr, za nímž se tyčila četná skladiště, byl plný latkových bedniček, do nichž personál pod Billovým přísným dohledem ukládal kapusty. Celá ta scéna byla zalita ostrým světlem z reflektoru umístěného na vysokém stožáru a připomínala tak trochu nasvícenou filmovou scénu nachystanou k natáčení. Bill, vyhaslou dýmku v koutku úst, řídil plynulý průběh této pozdní akce různými gesty i různými příkazy.

Zamával na nás přátelsky, ledva nás zahlédl, a já mu to mávnutí s radostí oplatila.

„A hned potom zajdu do Billova zelinářství, abych si u něj zamluvila čerstvou zeleninu na Vánoce,“ pokračovala jsem ve výčtu příjemných vánočních povinností.

Bill Lard si před nějakým časem otevřel malý zelinářský krámeček v jednom ze svých skladišť na farmě. Kingstonští zpočátku pohlíželi na jeho obchodnické snažení se shovívavým úsměvem, a po pravdě řečeno, i já jsem na jeho podnikání měla značně skeptický názor. Všichni jsme se ale mylili. Billův miniobchůdek se zeleninou se s každým dnem zdárně rozrůstal. Tedy ona to byla spíš samoobsluha – čerstvou zeleninu tam měl vždy úhledně vyrovnanou na čistých, vydrhnutých dřevěných policích a opatřenou cenovkami a tabulkou hlásající: Platte zde. Šipka pod tou informací

ukazovala na nevelkou pokladničku. Nikdo ho nikdy neošidil. Časem byl o jeho zeleninu takový zájem, že si člověk musel zajistit svůj nákup včasnou objednávkou.

„Podívej, naši noví sousedé se už zabydleli,“ poznamenal William, když jsme projeli kolem právě prodaného domu, který se tyčil po pravé straně, kousek od toho Murielina. Jen okna obývacího pokoje svítila matně do tmy, z níž vykrajovala na předzahradě nazlátlé obdélníky.

Zato obydlí Rustyho a Speedyho zářilo jako předčasně rozsvícený vánoční stromeček. Do adventního času se to sice hodilo, ovšem Rusty a Speedy mívali doma všude rozsvíceno, jak byl rok dlouhý. Vrhla jsem postranní pohled na Williama a potom jsme se dali oba do smíchu, aniž bychom si museli cokoli vysvětlovat.

William zacouval na naši příjezdovou cestu. Příjemně to na mne dýchlo věčně svěží levandulí, když jsem vystoupila z našeho picassa. Levandulové keříky jsem si kdysi objednala z časopisu Zahradníkův svět, který mi William předplatil hned první léto, co jsme se do Kingstonu přistěhovali. A předplatné pak obnovil každý rok. Ta investice se nám mnohonásobně vrátila v podobě výhodných nabídek sazenic a semen, a hlavně cenných rad.

Keříky jsem tehdy chtěla osázet úzký záhonek lemující naši příjezdovou cestu. Zaslané levandule se v žírné kingstonské půdě dychtivě uchytily a jejich stříbrné úzké lístky omamně voněly i dávno po odkvětu.

William vyvlekl můj kufr z auta a poté jsme zamířili k zadnímu vchodu našeho domu. Sousední zahradu zalévalo světlo z Rustyho a Speedyho kuchyně, takže jsme mohli vidět Speedyho, který balancoval na vratké židli přede dveřmi,

v jedné ruce adventní věnec vlastní výroby, v druhé kladivo. Rusty, na hlavě jako vždy kulicha s bambulí, ho se zájmem sledoval oknem z bezpečí kuchyně.

Kuchyňské dveře, kdysi bílé, v sobě nesly bezpočet otvorů po dřívějších hřebících a dokazovaly tak, že vlastnoruční zavěšování neduživého adventního věnce z cesmíny, který by moje matka, zručná květinářka, označila jako šišák, byla v sousedovic rodině dlouholetá vánoční tradice.

„Hezký věnec, Speedy! Ostatně jako každý rok!“ zapřela jsem se a pochválila ten neumělý výtvar. Přece jen, Vánoce byly za rohem, a tak bychom k sobě měli být hodní.

Speedy se ke mně otočil a židle se pod jeho nezanedbatelnou váhou nebezpečně zakolébala. Hřebíky, které si nějak obratně přidržel v levém koutku úst, aniž by je spolkl, si nyní přehodil stejně obratně do koutku pravého. „To jsem rád, že se vám líbí! Jak víte, my si s Rustym ten adventák vždycky vyrobíme sami. Takovej byste v krámě nekoupila!“ Pokusil se na mne zazubit, ale pak si uvědomil, že by to s těmi hřebíky mohlo být riskantní. „A je dobře, že jste doma, Hano! Bez vás to tu není ono!“ dodal tedy namísto toho.

„To teda máte pravdu, Speedy, podobný věnec se v krámě opravdu koupit nedá,“ souhlasila jsem ochotně. A potom jsem mu už mávla na pozdrav, abych ho dál od té bohulibé činnosti nezdržovala. Speedy se opět otočil ke dveřím, po nichž od těch děr po hřebících stékaly letité zrezavělé slzy, vytáhl z pusy první hřebík a rozvázně se pustil do zatloukání.

Dům na nás dýchl příjemným teplem, ledva jsme překročili práh. William uložil můj kufr v předsíni a zamířil do kuchyně, aby tam postavil vodu na svůj čaj a mou kávu.

„Mám připravenou večeři,“ prohlásil hrdě. „Teda jestli nejsi vyčerpaná po cestě. Pokud ano, můžeme si vzít nahoru čaj a kafe a k tomu sušenky,“ navrhl.

„Beru tu druhou variantu,“ usmála jsem se na něj. Najednou na mne padla nepředstavitelná únava. „I když ta tvoje večeře, to zní lákavě! A bude to jistě pochoutka!“

Teď se zasmál William. „Je to jenom pizza, ale trochu jsem ji vylepšil. Můžeme ji mít zítra.“

„Tak dobře,“ přikývla jsem.

A zatímco William připravoval teplé nápoje a sušenky, já si šla dát pořádnou sprchu.

Rozkošnický dlouho jsem se sprchovala a potom se zachumlala do huňatého froté županu, který mi na podzim koupil William. V koupelně bylo příjemné teplo a já si vybavila náš první rok v Kingstonu, tehdy ještě Hinstonu, jak se naše víska jmenovala před sloučením se sousední vesnicí. Dům jsme koupili od Michaelsonových, sice milých, ale naprosto nepraktických a nedbalých intelektuálů, kteří nechali hezkou nemovitost neomluvitelně zchátrat. Nebyl tu ani funkční zvonek na dveřích a koupelna silně připomínala zastaralé viktoriánské zařízení. Byla vlhká a bez vytápění. Všechno jsme museli opravit nebo nechat opravit a přestavět. Vzali jsme to jako výzvu, jak se tu říká, a o to víc se těšili z každé nové věci.

Zálibně jsem nyní přejela po elegantním chromovém tělese ústředního topení, které jsme sem nechali instalovat. A potom jsem se rozběhla do naší ložnice v prvním patře.

William byl už uvelebený v posteli. Podepřel se hromadou polštářů, usrkával čaj a četl si internetové zprávy v laptopu.

Musela jsem se pro sebe usmát. Tradičnímu papírovému vydání novin byla nyní vyhrazena pouze sobota a neděle, jinak jsme dávali přednost elektronickým informacím.

„Kávu a sušenky máš na toaletním stolku,“ informoval mě William. „A připravil jsem ti taky pár topinek, jen pro případ.“

„Jsi moc hodný! Děkuju.“ S těmi slovy jsem opatrně koukla na topinky. Doufala jsem jen, že nebudou s místní pochoutkou Marmite, pověstnou anglickou droždovou pomazánkou. Byla to jistě zdravá, ale jinak hrozná věc. William mne jí dnes večer ušetřil. Topinky zdobila pomerančová marmeláda.

Usrkla jsem kávu, pak jsem ale šálek postavila vedle talířku s těmi pochutinami a usoudila, že se do mlsání pustím později.

„Áááá,“ zvolala jsem a slastně vklouzla pod tlustou pérovou deku duvet. William mi začal něco říkat, asi se se mnou chtěl podělit o další úžasné novinky z Oxfordska, ale na mě dolehla únava jako olověný plát a rychle mne stáhla pod sladkou hladinu hlubokého spánku.

Uprostřed noci jsem se krátce probudila a chvilku mi trvalo, než jsem si uvědomila, že nejsem v pražském hotelu, ale v našem kingstonském domově. Hluboké ticho rušilo jen slabounké předení našeho ústředního topení, než je nakrátko přerušilo zahoukání sovy. Sídčila nedaleko, v hájku za Stephensonovou farmou. Houkání se přibližovalo a pak zase vzdalovalo, to podle toho, jak opisovala nad Kingstonem kruh. A potom se do těch povědomých zvuků přimísil nový. Bylo to startování auta, to jak někdo, patrně pracující

v City, vyrážel dávno před rozbřeskem do Londýna. Neslo se odkudsi zpoza Murielina domu a já usoudila, že to bude asi ten nový majitel nedávno dostavěné nemovitosti.

Zítřka se na všechno musím pořádně vyptat Muriel, umínila jsem si a ve chvíli zase usnula.

„Zaplat' Pán Bůh, že jste zpátky doma, Hano!“ zvolala potěšeně Muriel a veselé plamínky v hnědých očích prozrazovaly, že to myslí upřímně. Zastihla mne na naší přední zahradě u branky právě ve chvíli, kdy jsem se hodlala vydat já za ní. „Máme spolu zase službu při adventní výzdobě kostela. Musíme to vzít do ruky, jinak v tom vikář Cuthberth nadělá zase strašný chaos.“ Muriel při té rouhačské kritice kingstonského duchovního, který měl na starosti i ostatní přilehlé farnosti, obezřele ztišila hlas. Vikář Cuthberth byl laskavý člověk a přemýšlivý teolog, ovšem s organizováním praktických záležitostí byl věčně na štíru. „I když letos by to nemělo být zase tak... vypjaté,“ dodala sousedka spiklenecky. „On mu totiž bude vypomáhat otec Ed. Přistěhoval se s rodinou do Oxfordu, takže nám prý čas od času vypomůže.“

Vikář Ed působil v Kingstonu v době, kdy jsme se sem přistěhovali my, a byl skutečně duší našeho malého společenství. Byl to nadaný hudebník, který pořádal koncerty, vánoční hry a vypomáhal při letních zahradních slavnostech. Stačil jediný pohled do jeho vyrovnané, dobrácké vousaté tváře a člověk měl pocit, že je se světem všechno v pořádku.

Muriel si nyní opřela o naši branku kolo, na němž se vydala za nějakým neodkladným posláním, a tajnůstkářsky se ke mně naklonila. Neuniklo mi, že její bicykl má novou, smetanově bílou barvu. Muriel střídala odstíny svého kola

s neúprosnou pravidelností. Ta bílá měla asi být na počest Vánoc, protože jinak dávala přednost všem odstínům růžové. „Jak jsem říkala, zaplat' Bůh, že jste doma, Hano! Děly se tu zase věci!“

William mě tedy informoval pravdivě.

„Povídejte a přehánějte, Muriel,“ vyzvala jsem ji, protože jsem viděla, že se doslova třese, aby mi prozradila nejnovější kingstonské novinky. „A vůbec, nechcete k nám zajít na šálek čaje?“ lákala jsem ji. Kingstonem se proháněl ledový vítr a Muriel byla přece jen už dáma v letech.

Na Muriel bylo vidět, že musí svést urputný vnitřní boj, aby tu svůdnou nabídku odmítla. „Moc ráda bych, ale slíbila jsem, že na vikářství pomůžu s nějakou administrativní makulaturou. Byl by to skandál, kdyby vikář Ed objevil při náhodném nahlédnutí do těch lejster nějaké nedostatky. Ale na ty žhavé kingstonské novinky chvílku času mám!“ ujistila mne vzápětí. „Do toho nového domu na rohu, kousek od mého a naproti farmě Billa Larda, se přistěhovali noví majitelé.“

„William se mi už o něčem zmiňoval,“ připustila jsem.

„Ani on jim tedy neunikl,“ pronesla pythicky Muriel.

Nechápavě jsem pozdvihla obočí.

„Myslím tím té jejich... vlezlosti,“ vysvětlovala mi kvapně sousedka. Věděla jsem moc dobře, o čem mluví. Britové jsou povětšinou individualisté, drží si jistý odstup a rozhodně nemají rádi, když jim někdo leze, byť slovně, do jejich osobního prostoru. Což mně vyhovovalo od samých počátků, protože já něco podobného také nesnáším. A o mile tradičních obyvatelích Kingstonu platilo toto tvrzení dvojnásob.

Musím připustit, že mě tahle Murielina poznámka, jakkoli byla negativní, potěšila. Jednak svědčila o tom, že my

se s Williamem podobnou vlezlostí nevyznačovali, protože jinak by se o tom sousedka přede mnou nezminila. A radost mi udělalo i to, že se se mnou podělila o takové důvěrné sdělení, což v kraji také nebývá zrovna zvykem.

„Je jich prostě všude plno. No, však to uvidíte! Chtějí uspořádat nějakou house warming party, a to ještě před Vánocemi! To je mi tedy nápad!“ A Muriel si zakryla v hraném zděšení ústa pěstěnou rukou. Neuniklo mi, že má nehty nalakované světle růžovým lakem.

„No teda!“ vyrazila jsem pohoršeně. Na house warming party, večírek na oslavu nového bydlení, se zvali obvykle blízcí přátelé a příbuzní. Uspořádat něco v uzavřeném Kingstonu, a před Vánoci k tomu, hraničilo se společenskou sebevraždou.

„Vidte?“ přikývla souhlasně Muriel. „Ale abych nezapomněla, jmenují se Harris-Smithovi. Allegra a Aldrich. No považte! Už ta jména!“

Anglická jména jsem už raději ani nekomentovala. Věděla jsem, že dvě příjmení s pomlčkou jsou charakteristická pro vyšší společenské vrstvy. V takových případech ale šlo o skutečně starobylá jména, dokládající spojení dvou neméně starobylých rodů. Spojit takto dvě průměrná, běžná příjmení působilo nechtěně komicky. A to byl bohužel případ Harris-Smithových.

„A co dělají? Myslím, jaké mají zaměstnání?“ opravila jsem se rychle.

„On je prý bankéř v City a Allegra podle všeho pracuje někde v kanceláři na nějaký miniaturní úvazek. I to ji nicméně zmáhá, protože se začala okamžitě shánět po nějaké šikovné au pair na výpomoc s domácností.“

„Oni mají děti?“ Au pair si brávaly obvykle rodiny s dětmi.

„Co vás nemá!“ Muriel patrně užasla, že se vůbec můžu takhle ptát. „Allegra potřebuje nějaké děvče pro všechno, to je můj názor. Hodlá se totiž věnovat jezdeckví. Prý aby zaplašila deprese, které na ni čas od času doléhají.“

Vyměnily jsme si s Muriel chápavý pohled. O podobné případy bohužel nebývala v našem okolí nouze. My ale měly obě pořád práce nad hlavu, a tak nám na takové věci prostě nezbyval čas.

„Tak tady to vidíte,“ nevydržela to nakonec Muriel. „A já už abych běžela. Jak to uděláme s tou výzdobou kostela?“ To se už Muriel elegantně vyhoupla do sedla svého bicyklu a já za ní stačila jen křiknout: „Co kdybychom se tam vydaly zase v pátek odpoledne, jako obvykle? Chvoj zajistím!“

„O. K.“ křikla mi Muriel v odpověď, zvesela mi zamávala a ve chvíli byla ta tam.

Vrhla jsem nervózní pohled na hodinky, popadla tašku, do níž jsem ještě ve spěchu stačila zasunout poslední číslo Zahradníkovy světa, a potom jsem vyrazila bleskurychle ze dveří. Náš vesnický autobus Venkovský břechtan tu bude co nevidět. Do Kingstonu zavítal třikrát denně, a prošvihnout jeho příjezd v deset, nestihla bych pak předvánoční nákupy, protože potom se u nás objeví až ve dvě.

U naší branky jsem se málem srazila s nějakou paní pozdně středního věku naditou ve zjevně o číslo menších jezdeckých kalhotách a vysokých naleštěných jezdeckých botách. Jinak ten stylový úbor vzdala, protože byla přece jenom dost zima, a tak se místo jezdeckého sáčka navlékla do tlusté větrovky.

„Můžu vám nějak pomoci?“ otázala jsem se tou slušnou anglickou frází, která pronesena odpovídajícím tónem může v mnoha situacích, tuto nevyjímaje, znamenat také: Osobo, co tu pohledáváte?

„My jsme se s manželem právě přistěhovali do vaší kouzelné, malebné vísky. A tak bychom všechny obyvatele rádi pozvali na takový malý večírek, abychom se navzájem seznámili. Na house warming party. To abychom takříkajíc pokřtili náš nový dům.“ A s tím mi vtiskla do dlaně obálku z nákladného ručního papíru s pozvánkou. „Nikoho tu zatím neznáme, a tak trochu... tápeme. Já třeba teď hledám nějakou jezdeckou školu.“ A návštěvnice ukázala rukou v kožené rukavičce na své rajtky. „Nevíte o nějaké?“

„Jistě se tu s nějakým místním farmářem dohodnete,“ ujistila jsem ji.

„S farmářem?“ užasla ta paní.

„Ano. Mnozí chovají koně a založili si při farmě také malou jezdeckou školu. Pak je tu jedna jezdecká škola, kousek odsud, v Mooru, ale ta je myslím hlavně pro děti.“

„Aha,“ řekla budoucí jezdkyň zklamaně. Potom dodala, jako by se najednou rozpomněla na dobré vychování. „Promiňte, dosud jsem se vám nepředstavila. Já jsem Allegra Harris-Smithová,“ stačila mi ještě svěřit, ale to se k nám už přihnal Břečtan. Autobus se zaskřípěním zastavil u naší branky.

„Těší mě. Já jsem Hana. A děkuju! Nezlobte se, ale já už musím běžet,“ dodala jsem omluvně, ráda, že mne autobus vysvobodil z té společenské konverzace.

Mávla jsem naší nové sousedce na rozloučenou a spěšně jsem nastoupila. Na sedadle hned za řidičem si hověl Smelly.

Jeden z jeho věrných psích kamarádů mu poslušně pospával u nohou a připomínal tak plstnatou předložku před krbem.

Smelly, což by se dalo přeložit jako Smradloch, si tu neľichotivou přezdívku vysloužil právě pro ty své pejsky, které choval a jimiž poněkud načichl.

Stačilo nastoupit do autobusu a nasát vzduch, aby člověk okamžitě poznal, zda v něm toho dne cestoval rovněž Smelly.

„Tak koukám, že jste té nové neunikla ani vy, Hano,“ politoval mne Smelly bodře, sotva jsem se stačila usadit.

„Co s tím naděláte,“ pronesla jsem neurčitě. Léta v Kingstonu mne naučila, že šířit řeči se zde považuje za neslušné.

„A kdo to vlastně je? Zahlédl jsem ji párkrát s nějakým pánem, asi manželem. Bydlí myslím v tom novém rohovém domku, naproti Lardovi,“ vložil se nám do řeči řidič Victor, který měl na starosti náš vesnický autobus s poetickým jménem. Každá místní linka projíždějící malými vískami ostatně dostala nějaké podobné vznešené pojmenování, a tak jsme zde měli Červenou a Bílou růži, což měla být patrně reminiscence na válku dvou růží, tedy dvou rodů majících ve znaku červenou a bílou růži, které spolu v Anglii bojovaly od poloviny 15. století po desetiletí o královský trůn. K něčemu podobnému našťěstí mezi dvěma autobusovými linkami nedošlo.

„Přistěhovali se sem přednedávnm, vidte, Hano?“ přizval si mne Smelly za svědka svého tvrzení.

„To vám nepovím,“ odpověděla jsem. „Já se totiž právě teď vrátila z Prahy.“ Po těch slovech jsem nakoukla do obálky, kterou mi vnutila Allegra. „Dlouho tu ale asi nebydlí, protože tohle je pozvánka na jejich party na přivítanou. Chtějí se sblížit s Kingstonskými, jak se tu píše.“

„Já ji dostal taky,“ povzdychl si Smelly. Bylo mu jasné, že se se svou psí smečkou na party ukázat nemůže, a on bez ní neudělal ani krok. „Vy tam půjdete?“

Pokrčila jsem rameny. „Musím to nejdřív probrat s Williamem.“

Smelly na to jenom souhlasně přikývl. Náhle však ožil a přilepil se k okénku. „Podívejte! Alison s Joem zase nezklamali!“

Rychle jsem se podívala směrem, kterým spolucestující pobaveně ukazoval. Naproti zemědělské usedlosti farmáře Stephensona vesele poblikávala v předzahradce domku, kam se přednedávnem nastěhovali Alison s Joem, barevná světélka nepředstavitelně kýčovitě vánoční výzdoby – na trávníku se v lesíku rozzářených stromků popásali neonoví jeleni a sobi a Mikuláš v červeném kabátku a s pytlek dárků přes rameno šplhal po neonovém žebříku umístěném na střeše domku nahoru a dolů.

I Victor přibrzdil, aby se tím pohledem mohl pokochat. Alison s Joem se do konzervativního Kingstonu přistěhovali z oxfordské periferie nevalné pověsti, jak mi důvěrně sdělila Muriel. To, že jsou její slova pravdivá, dokládal značně pokleslý vkus této jinak milé a přátelské dvojice, která se s Kingstonem dosud nedokázala sžít. A já pochybovala, zda se jí to vůbec kdy podaří, protože Alison a Joe, neschopní vnímat signály svého okolí, se chovali občas jako slon v porcelánu.

„Teda něco takového se nevidí!“ užasla jsem.

Alison ani Joe nepochopili, že se ve staromilském Kingstonu jako vánoční výzdoba trpí tak nanejvýš nevtíravý řetězek jednobarevných žároveček na živém plotu či vzorně sestříhaném keři. Cokoli jiného se považovalo za vulgární.

„Vsadím se, že to pana Stephensona musí v noci budit. Při takovém neonovém osvětlení bude v pokoji světlo jako za dne,“ mínil rozšafně Smelly.

„A laciné to taky nebude,“ přisadil si Victor. „A vůbec, že to rozsvítili už teď, za dne!“

„To víte, vytvářejí vánoční atmosféru,“ usoudil Smelly.

Ve chvíli jsme nechali tu zářivou záplavu za sebou a v další stanici u zahrádek se autobus dost zaplnil, takže jsme se pak každý ponořili do vlastních myšlenek a milých předvánočních starostí.

Ve Fieldu, kde hodlal vystoupit Smelly, jsme pak byli co-bydup. Smelly stiskl tlačítko zvonku, aby mu Victor zastavil.

„Tak šup šup, Rochestere!“ burcoval Smelly ze zahálčivé dřímoty svého psa, který nesl, stejně jako každý z jeho druhů, vznešené jméno.

Rochester zívá a loupl po svém pánovi vyčítavě okem. Potom se nechotně zvedl, provokativně se oklepal a odlouдал se ke dveřím.

„Tohle je Rochester Třetí. Tomu Prvnímu nesahá ani po kotníky,“ obrátil se Smelly s povzdechem k cestujícím, mávl nám na rozloučenou a vystoupil.

„Nikdo to nemáme jednoduché,“ poznamenal neutrálně řidič a zavřel za Smellym dveře. Teprve pak se vyklonil ze sedadla se slovy: „Nebude vám vadit, když otevřu na chvíli pár okének?“

Nemusel vysvětlovat proč. Všichni jsme to uvítali.

Putovali jsme pak dál malebnými vesničkami, které lemují cestu do Oxfordu, a já si ještě jednou prošla seznam pečlivě sestaveného vánočního nákupu.

Tentokrát jsem se rozhodla, že plně využiju výtobytků vědeckotechnické revoluce a objedná si krůtu v obchodě

prostřednictvím online služby. Rozložila jsem si na kole-
nou nádherný barevný katalog, který jsem si za tím účelem
v prodejně před nějakým časem vyzvedla. Na porcelánových
mísách s elegantním modrým vzorem a na stříbrných pod-
nosech tam svůdně lákaly k objednání dozlatova vypečené
krůty, plněná kuřata, uzený losos. Další část katalogu nabí-
zela nádivky, malé klobásky, které se ke krůtě přidávaly jako
obloha, šťavnaté plátky šunky. V přílohách jsem našla křupa-
vé orestované brambory a hlavně svěže zelenou růžičkovou
kapustu, která prostě u vánoční krůty nesmí chybět. V dal-
ší sekci byly dortíky. Raději jsem katalog rychle zaklapla.
Překontrolovala jsem jen ještě, zda mám vyplněnou a po-
depsanou přihlášku, kterou mi v obchodě vloží do počítače,
a pak jsem vyhlédla z okénka. Už jsme se blížili k oxford-
ské tepně Botley Road, která dnes nebyla výjimečně ucpa-
ná, a ve chvílce jsme se ocitli na nově upraveném náměstí
Frideswide Square, pojmenovaném podle patrona Oxfordu
svatého Frideswidea. Autobus pak prokličkoval uličkami
a zastavil nám pod Oxfordským hradem.

„Děkuju vám, Victore,“ loučila jsem se s řidičem. Už dáv-
no jsem přijala za svou zvyklost poděkovat jako ostatní ces-
tující řidiči za svezení. „Tak zatím!“

„V půl na vás čekám!“ ujistil mě Victor.

A já pak, uklidněna tím sdělením, zamířila na vyhlášený
oxfordský trh Covered Market, kde měli nádherné adventní
věnce.

Bez jednoho se dneska domů vrátit nesmím.

Přece se nenechám trumfnout Rustym a Speedem!

KAPITOLA DRUHÁ

NOVÍ SOUSEDÉ A TAKÉ PÁR SLOV O NAKUPOVÁNÍ ONLINE

V klenuté lodi kingstonského kostelíka sv. Margaret nám oběma s Muriel stoupal od úst dech v bělostných obláčcích, taková zima tam panovala.

„Zase se rozbilo topení,“ postěžovala si Muriel. Kotel vyhřívající náš kostelík podle mě pamatoval jistě normanský zábor a byl vůbec malý zázrak, že ta věc ještě občas fungovala. „Nahlásila jsem to vikáři Cuthberthovi, ale znáte ho. Pokusím se sehnat nějakého topenáře sama. Ochotně se mi sice nabízel Jeff Bacon, ale nakonec jsem mu to rozmluvila. Tedy zatím.“

Jeff Bacon, penzionovaný úředník z nějaké blíže neurčené, ale jistě důležité technické instituce, se nám všem v Kingstonu stal postrachem. V důchodu se začal po krátkém záchvatu euforie, že nemusí každý den vstávat do práce, zoufale nudit. Pokud nevylepšoval něco doma, v čemž se mu manželka Caroline snažila všemožně zabránit, vnucoval se kdekomu s pomocí povětšinou technického rázu.

S železnou pravidelností obcházel Kingston vždy ve stejnou dobu na své obvyklé odpolední procházce, kterou absolvoval za každého počasí. Náš dům minul vždy ve 12.30, ani o minutu dříve či později.

„Člověk by si podle něj mohl řídit hodinky,“ poznamenal pobaveně William, když jsme Jeffa zahlédli oknem jednoho nedělního odpoledne, kdy lilo jako z konve.

Jeffa jsem si přesto nedovedla nějak zařadit. Rodina vlastnila velký a jistě nákladný dům, ale Jeffovi by člověk dal libru na teplou polévku, takovým dojmem působil, i když byl vždy čistý a upravený. Byl to nevysoký, vyhublý mužík s prořídlymi vlasy, které skrýval pod všudypřítomnou čapkou, na štítku už poněkud oblyškanou. Horní ret mu zdobil typický knírek anglického gentlemana, ocelově šedý a vždy dokonale zastřižený. Na ty své pochůzky se vydával pokaždé v tvídovém oděvu, vykazujícím bohužel rovněž známky značného opotřebování.

„Áááá, tady to máš!“ dal se do smíchu William, když jsem se mu jednou o svých těžkostech s dekodováním Jeffova statutu zmínila. „Pobřitštila ses už tak dokonale, že je ti teď vlastní cit pro třídní příslušnost.“

Mávla jsem nad tím rovněž se smíchem rukou. „Nesním se k tomu, abych ti to vyvracela. Tedy tím myslím tvou poznámku o citu pro třídní příslušnost. Ostatně kdo jiný než ty ví lépe, že jsem lidi nikdy nedělila na ty, kteří se narodili se zlatou lžičkou v ústech, a na ty, kterým osud v tomhle ohledu zrovna nepřál.“

Teprve časem jsme měli zjistit, že v sobě zdánlivě neškodný Jeff skrývá opravářské hlubiny, o nichž jsme neměli tušení a které vyšly najevo teprve až v okamžiku, kdy se začal v penzi nudit. Po několika politováníhodných zkušenostech jsme se mu začali všichni vyhybat, jakmile vyrukoval s nějakým návrhem na opravu či vylepšení některé z kings-tonských nemovitostí.

Obrátila jsem se nyní k Muriel. „Jak jste to dokázala, Muriel? Rozmluvit Jeffovi dobře míněnou technickou pomocí, to je výkon nad lidské síly! Ale udělala jste dobře. Sv. Margaret je přece jenom cenná historická památka ze 13. století, a tak by bylo škoda, kdyby tu došlo k nějaké destrukci vinou neodborně opraveného topení.“

„Moje slova! Já už o Jeffových výpomocích také slyšela své, i když jsem si ho sama nikdy ani předtím do domu nevpustila,“ ujistila mne Muriel.

„Nebude vám vadit, když jako obvykle udělám okna?“ zeptala jsem se jí jen ze slušnosti. V našem slangu to znamenalo, že uklidím a vyzdobím parapety na vysoko umístěných oknech v hlavní kostelní lodi. Nemohla jsem připustit, aby Muriel ve svém věku balancovala na barikádě ze židlí, z níž jedině se dalo dosáhnout na široké parapety připomínající spíš ty na průzorech středověkého opevnění.

„Tak dobře,“ souhlasila Muriel. „Já udělám to ostatní. Začnu hned u vchodu.“

Zabraly jsme se pak do práce.

Měla jsem ty chvílky v kingstonském kostelíku sv. Margaret moc ráda. Tady se čas zastavil, tady se na nic nespěchalo, protože tu čas i svět měly jiný rozměr. Když jsem si nyní, při oprašování okna i parapetu, představila, že něco podobného dělala jiná Kingstoňanka před více než sedmi sty roky, začala jsem se i já dívat na mnohé z jiného úhlu a čas, stejně jako život, nabyl tím pádem rovněž poněkud širších dimenzí.

Nechala jsem myšlenky volně plynout a oddávala se čiré radosti z těšení se na nadcházející Vánoce.

Do ticha se však najednou začalo vkrádat tlumené chrustání kamínků, kterými byla vysypaná cesta ke kostelu.

Bylo nejprve tichounké a vzdálené, prozrazovalo nicméně, že se sem někdo blíží. Neodbytně sílilo, a pak se u vchodu ozvaly hlasy, to jak Muriel vítala příchozího. Byl to William.

„Přivezl jsem ten betlém!“ oznámil mi vítězoslavně mezi dveřmi a Muriel, zahradnické nůžky a kousky nastříhaného drátu a choje v ruce, nechápavě zatěkala pohledem z Williama na mne. Chvilku mi trvalo, než mi došlo, že Betlém, tedy Bethlehem, znamená pro Angličany zejména biblické místní jméno, pomíneme-li přenesené významy, ne však jesličky. My jsme si s Williamem vytvořili jakýsi společný anglicko-český jazyk, v němž jsme po vzoru pejska a kočky a jejich dortu smísili české a anglické výrazy a doslovné překlady některých slov. Zejména u idiomů jsme se skvěle bavili. Bylo nám nicméně jasné, že podobný jazyk je lepší užívat pouze v soukromí.

Horší to ovšem bylo, když se nám do rozhovoru zapletl nějaký místní mluvčí jako třeba právě teď Muriel.

„William tím myslí jesličky, Muriel,“ přispěchala jsem proto raději s vysvětlením.

„Ach tak, crêche,“ opravila nás Muriel. „Tak ukažte, Williame! Nedovedu si představit, že jste něco takového vyrobili doma!“

William ji rád poslechl. Zmizel opět k autu a ve chvíli se vrátil s velkým betlémem zabaleným pečlivě do igelitu.

Přivezla jsem ho z Prahy, protože jsem si samozřejmě ne nechala ujít výstavu betlémů v Betlémské kapli. Byla úžasná a prodávali na ní stejně úžasné věci. Nejrady bych si vybrala velký dřevěný model, ale nakonec jsem musela zvolit prohnitý kompromis a koupit pouze ten papírový vystřihovací, protože jsem měla na paměti odbavovací limit pro váhu zavazadla, už takhle značně přetíženého.

William se pak zhostil s úspěchem složité konstrukce jesliček s vynalézavostí a precizností sobě vlastní. Zadní stěnu vyztužil překližkou, aby se papír neprohýbal. Střechu chlěva pokryl miniaturními došky a jeho podlahu pak slámou. Prostor před ním vysypal drobnými kamínky.

„Prosím tě, kdes vzal tu slámu?“ zeptala jsem se. „Teď, v prosinci?“ Napadlo mě, že podobně se v oblíbené pohádce asi vypytavali zvědavci Marušky, vracející se ze zasněžených hor s kyticí jahod.

„Řekl jsem si farmáři Stephensonovi,“ přiznal se hrdě William.

Opatrně nyní vyprostil své mistrovské dílo z igelitu a upravil pár stromečků a také něco na té cestičce vysypané kamínky.

„Jééé!“ vyrazily jsme ze sebe obdivně s Muriel.

„A to není všechno!“ ujistil nás potěšený William. Zmáčkl nějaký čudlík po straně betléma a nad jesličkami se rozsvítilo matné světélko.

„Jak jste tohle dokázal, Williame?“ užasla Muriel.

„To byla hračka,“ podceňoval William hodiny soustředěného úsilí. „Tak kam to mám umístit?“

„Tady, naproti pulpitu,“ nasměrovaly jsme ho s Muriel.

Já jsem pak měla s Williamovou pomocí okna uklizená i nazdobená cobydup, ale Muriel řekla, že se ještě chvílku zdrží a potom že zamkne.

Mávli jsme jí na pozdrav a vydali se ztemnělým hřbitůvkem, který kostel obklopoval, k autu. Venku se už dávno rozhostila kingstonská tma, hustá a neprostupná. Měsíc jen občas váhavě vykoul zpoza mraků, jejich cáry se honily po obloze a podsvíceny jeho stříbrným svitem připomínaly křehkou krajku.

Tu působivou romantickou atmosféru jako z Byrona zničil rázem první paprsek naší baterky. Oba jsme jimi byli s Williamem vyzbrojeni, protože v Kingstonu nebylo pouliční osvětlení, a já si opět uvědomila, co všechno se od dob mého městského života změnilo. V Praze bych s sebou určitě v kabelce baterku nevláčela.

„Je skvělé, že jsi tu autem. Myslíš, že bys mě, moc tě prosím, mohl zavést do toho nového obchodu v Mooru?“ zažadonila jsem. Moor byla rychle se rozrůstající vesnice ležící přes dálnici zhruba naproti Kingstonu. V létě tam došlo k převratné události – otevřeli tam nový supermarket, nevelký sice, ale hezký a dobře zásobený. Všichni jsme to uvítali, protože jsme pak nemuseli pro zapomenuté položky nákupu jezdit do Oxfordu nebo Faringdonu. „Ráda bych tam doobjednala ještě něco k Vánocům.“

William se zatvářil jako mučedník. K nakupování a obchodům měl stejný vztah jako všichni muži.

„No tak,“ vmlouvala jsem se mu dál, „měli bychom přece podporovat malé místní firmy, nemyslíš?“

William si okázale povzdychl. „Proč ostatně ne? Máš pravdu, kdo jiný by měl podporovat místní firmy, když ne my.“

A s tím zařadil rychlost.

Světla našeho picassa ozářila vikářství naproti kostelu a také velké stavení, původně sýpku, nyní zrenovovanou v luxusní dům. Postupně jsme s Williamem vypátrali, že Kingston bývalo důležité místo, rozhodně žádný zapadákov, neboť zde žila významná šlechtická rodina de Bohun, z níž pocházela už zmiňovaná matka krále Jindřicha V. Nedaleké kláštery měly v okolí řadu sýpek a administrativních budov,

vyhlášená je zejména obrovská, téměř sedm set let stará stodola v Coxwellu kousek od Faringdonu.

William pak odbočil na silnici vedoucí kolem zahrádek a já se naposledy ohlédla po našem kostelíku. Zářil do noci úzkými vysokými gotickými okny a připomínal vznešenou loď plující nocí.

Minuli jsme starou školu, dávno rovněž změněnou v hezké, útulné obydlí, a než jsme zahrnuli na hlavní kingstonskou třídu, zeptal se mne William jako vždy: „Jak to vypadá nalevo? Tentokrát žádný požár?“ Oba jsme se dětinsky zahihňali.

Náš poněkud nervózní smích pramenil z nedávné zkušenosti, kterou jsme učinili při lenivé odpolední procházce Kingstonem. Počasí bylo nevlídné, že by člověk psa nevyhnal, ale to nás neodradilo. Právě v těchto místech, kousek za zahrádkami, jsme mezi ploty, kde se skrývaly popelnice, zahlédli dost vysoké plameny, které navíc rozdmýchával silný vítr. Rozběhli jsme se k tomu požáru, abychom zjistili co a jak.

Plastová popelnice tam byla už v jednom plameni a dost kritické bylo, že asi půl metru za ní přechovávali obyvatelé přilehlé nemovitosti v otevřené boudě zásoby propan butanu pro svůj kuchyňský sporák.

„Honem!“ křikl na mne tehdy William a společně jsme vyrazili k domku, abychom vyburcovali obyvatele k bleskové hasičské akci. Ti se však dívali v televizi na film a nechtěli se o ten umělecký zážitek nechat připravit, a tak zůstalo hašení na nás s Williamem.

Nikdy bych nevěřila, že i z velké popelnice mohou po požáru zůstat pouze dvě kolečka spojená vratkou osou. Pohlédli jsme tehdy s Williamem na sebe, když jsme spatřili ty očouzené pozůstatky, a dali se do lehce hysterického